

Almanach

2014 - 2015

ZŠ M. Horákové

Berešová Veronika, 6. A
Bergerová Martina, 6. A
Coufalová Johana, 7. C
Čapková Terezie, 7. A
Červená Kateřina, 7. C
Doležalová Eliška, 7. A
Doležalová Klára, 7. A
Eliášová Sofie, 6. A
Erdenechimeg Khulan, 6. A
Havrišák Tadeáš, 6. A
Hnízdová Lenka, 7. A
Hoskovec Martin, 7. A
Husák Jakub, 6. A
Chaloupka Jakub, 6. A
Chladíková Karolína, 7. A
Janča Jakub, 6. A
Kozlová Adéla, 6. A
Leden Radek, 6. A
Kriegelová Nikola, 7. A
Kotoučková Tereza, 7. C
Makarská Lucie, 7. C
Martínek Michal, 7. A
Morávek Matyáš, 6. A
Pavlík Michal, 7. C
Pellar David, 6. A
Perthenová Kateřina, 6. A
Podolníková Tereza, 6. A
Pokorná Michaela, 6. A
Pultarová Veronika, 7. C
Růžičková Michaela, 6. A
Ryšánková Eliška, 7. C
Šimůnková Kateřina, 7. A
Šturmová Lucie, 6. A
Uhlíř Erik, 6. A
Vespalcová Markéta, 6. A
Zimová Barbora, 7. A
Železná Aneta, 6. A

Ilustrace:

Chladíková Karolína, 7. A

Mgr. Iva Myšková

Přání

Jednoho dne si hrál malý Honzík s dinosaurem a velkým plyšovým dráčkem. Najednou se ptá: „Maminko, co musím udělat, když chci, aby se mi splnilo jedno bláznivé přání, které ale nikdo na světě nemůže splnit?“ „Hm,“ řekla maminka, „to je jednoduché. Napíšeš své přání na lístek, počkáš, až bude foukat silný vítr. Pak vyhodíš lístek z okna.“

V noci, když právě začínal úplněk, zaklepal někdo na Honzíkovo okno. To byla zvláštní věc, protože okno bylo v pátém patře. Oknem nakukovalo do místnosti obrovské oko. Honzík se nejdříve hrozně lekl, ale pak otevřel okno a dovnitř se vsunul obrovský pařát.

Na jednom drápu měl napíchnutý lístek. „Psal jsi to ty?“ ptal se hlubokým hlasem. Na lístku stálo: „Přeji si proletět se na drakovi.“ Na Honzíkovi zíralo veliké oko jako pneumatika od automobilu a zamrkalo. „No tak pojď!“ řekl znovu hluboký hlas a mohutná packa se natočila tak, aby po ní mohl Honza šplhat nahoru. Jakmile se uvelebil na drakovi, byl vynesena do nebe. Rozhlédl se, seděl na drakovi, dvě křídla napravo a dvě nalevo. „Sedí se ti dobře?“ zeptal se drak. „Ano,“ zašeptal Honza. Srdce mu bušilo až v krku. Tu drak zamával obrovskými křídly a za mohutného šustění se zdvihl do vzduchu. Stoupal výš a výš, až se ocitli mezi hvězdami. Vlasy mu vlály v ledovém větru, ale on se přitulil k drakovi a ten ho zahřál. Tak letěli a letěli, zatímco se měsíc pomalu posouval po obloze níž. Pak najednou Honzík ucítil, že drak trochu zpomalil a letěl dolů. „Co děláš?“ zeptal se Honza. „Brzy vyjde slunce. Budeš muset zase zpátky domů,“ odpověděl drak. „Jééé!“ podivil se Honza. Ucítil, jak mu na nos spadla slza, rychle ji setřel, aby to drak neviděl. „Co když zase hodím lístek do větru?“ ptal se, když ho drak opatrně vrátil do pokoje. „Přání už je splněno. Měj se dobře,“ řekl drak. Potom Honza uslyšel jen šustění křídel a uviděl jen ocas draka.

Čekal ještě mnoho nocí u okna a vyhlížel draka. Drak se ale už nikdy neobjevil. Jen plyšový dráček na jeho posteli mu připomínal veliké dobrodružství.

Neposlušné autíčko

V jednom městečku kousek od Hradce žil malý chlapec Honzík se svými rodiči. Honzík měl rád autíčka, a tak o narozeninách, svátcích a Vánocích dostával malé autíčko. I když jich měl plný pokojíček, stále chtěl další a další.

Ke svým pátým narozeninám dostal zelené autíčko, které se na první pohled nelišilo od ostatních. Ale mýlil se. Když se ráno probudil, nevěřil vlastním očím, autíčko nebylo na svém místě na polici, kde ho včera nechal, ale k jeho velkému překvapení bylo zaparkováno pod postelí. Když to vyprávěl mamince, nevěřila mu. „Určitě sis ho včera neuklidil,“ povídala. Záhad ale začalo přibývat. Když se nikdo nedíval, tak autíčko naráželo do nábytku, shazovalo mamince vázy s květinami. Když se celá rodina dívala na televizi, tak autíčko začalo troubit a provádělo další podobné lumpárny a vina vždy padla na Honzíka. Honzík toho jednoho dne měl dost, a tak se rozhodl, že se neposlušného autíčka musí zbavit. „Jak to udělám, už ho nechci,“ přemýšlel. Nejdříve ho napadlo zahrabat autíčko na zahradě, ale autíčko do rána rozrylo půlku zahrady a znovu bylo zaparkované pod Honzíkovou postelí. Podruhé zkusil autíčko spláchnout do záchodu, ale autíčko zvětšilo objem a záchod ucpalo. Maminka musela zavolat opraváře a Honzík měl opět veliký průšvih. Do třetice ho vyhodil do popelnice, ale ta už byla stará a než přijeli popeláři, tak se dírou v popelnici autíčko dostalo ven a zpátky k Honzíkovi do pokoje. Honzík si nevěděl rady.

Druhý den šel Honzík ze školky a potkal kluka ze sousedství, který se hrál venku s kamenem, jako by to bylo autíčko, jeho rodiče byli chudí a na opravdové autíčko peníze neměli. V tu chvíli to Honzíka napadlo. „Už to mám! Daruji autíčko tomu klukovi, možná, že bude hodné a kluk bude mít radost.“ A tak autíčko skončilo u kluka, který se o něj dobře staral, a autíčko bylo spokojené a už nikdy nezlobilo.

O lakomém ježkovi

Byl jednou jeden les a v tom lese žilo hodně zvířátek. Bystrá veverka, chytrá sova, hbitý zajíc, vychytralá liška, ostražitý sokol, šetřivé srny, jeden lakomý ježek a spousta dalších.

Všetchna zvířátka se v tomto lese měla ráda. Když se blížily Velikonoce, zvířátka se sešla a začala se domlouvat na velké každoroční soutěži. Den před soutěží polovina zvířátek připravovala jednotlivé závody a druhá chystala odměny pro vítěze. Nastal dlouho očekávaný den a všechna zvířátka se sešla a velkolepá akce mohla začít. První byla soutěž v běhu, tu vyhrál zajíc. Za odměnu dostal pytlík sladkostí, o který se se všemi rozdělil. Druhou soutěž ve skákání ze stromu na strom vyhrála veverka a opět se o svou výhru rozdělila. Třetí soutěž ve schovávání vyhrál ježek. Zvířátka čekala, že se s nimi podělí, ale ježek prohlásil: „Já jsem si ty sladkosti vyhrál, já si je také sním.“ Zvířátka jen zavrtěla hlavami, smutně a trochu našťavaně něco zabrblala a otočila se k ježkovi zády. Nechtěla si nechat zkazit tak krásný den. Tak soutěže pokračovaly dál a dál a všichni se o svou výhru vždy podělili, ale ježkovi už nikdo nic nedal.

Když soutěže skončily, šel ježek domů a všechny dobroty snědl sám, z čehož mu hrozně rozbolelo břicho. Litoval, že se nerozdělil s ostatními, ale bylo pozdě. Vzpomněl si, že se s ním ostatní rozdělili. Rozhodl se, že se jim druhý den omluví. Ráno svolal všechna zvířátka na paseku a trochu stydlivě začal: „Moc se vám všem omlouvám, že jsem se s vámi nerozdělil a slibuji, že se polepším.“ Na to mu odpověděla veverka: „Když ses nám tak hezky omluvil, tak ti odpouštíme, a jestli dodržíš svůj slib, staneme se ještě většími kamarády než doposud.“ S tímto prohlášením všechna zvířátka souhlasila a ježek zářil štěstím.

Kateřina Perthenová, 6. A

Zvířecí pohádka

Byl jednou jeden pejsek a kočička a ti se pořád hádali a soutěžili spolu. Například závodili, kdo vyhrabe největší díru do 15 minut. Vyhrál pejsek a to se kočičce nelíbilo, takže se zase pohádali. Za pár dní vymysleli soutěž, kdo vypije nejvíce vody, a opět vyhrál pejsek, ale to už se kočičce zdálo divné. Zašla za vlkem, který bydlel v sousedství, a prosila ho o pomoc. Vlkovi bylo také divné, proč pořád vyhrává pejsek, a přišel na to. Pes přeci hrabe rychleji než kočka a má větší tlamu. Teď už bylo jasné, proč vyhrává pejsek, on totiž všechny soutěže vymýšlí. A tak si vlk řekl: „Bylo by fér, kdyby jednou vyhrála kočička. Hm. Něco s tím udělám.“

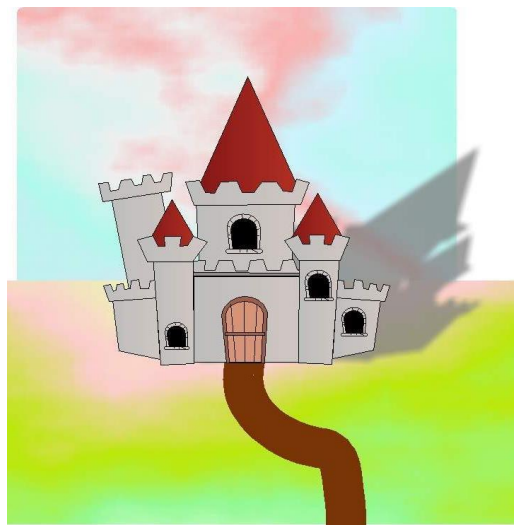
Za dva dny zavolal pejska a kočičku a seznámil je s připravovanou soutěží, která se skládala ze tří úkolů. První úkol byl ulovit myš, kočička zajásala a soutěž vyhrála. To se nelíbilo pejskovi. „Ve druhé soutěži budu lepší!“ vykřikl pejsek a pohrozil kočičce. „Musím, musím to dneska celé vyhrát,“ říkala si zase v duchu kočička. Druhá soutěž byla o něco těžší, spočívala v tom vylézt co nejrychleji na strom. „Připravit, pozor, start!“ zavolal vlk a doufal, že to zase vyhraje kočička. Tentokrát to bylo napínavé a těsné, ale přeci jenom to kočička vyhrála. „Tohle už není možné,“ postěžoval si pejsek, ale nebylo mu to nic platné. Teď už stačilo vyhrát poslední soutěž a konečně by se mohla kočička nad pejskem vytahovat. Ale třetí soutěž byla ta nejtěžší. Museli totiž bruslit na ledě a nesměli spadnout. Ze začátku si kočička vedla velmi dobře, ale potom trochu škobrtla, ale naštěstí to vybrala a pokračovala dál v bruslení. Byl to hodně vyrovnaný souboj, ale nakonec kočička vyhrála, protože se pejsek začal vytahovat a dělal různé piruety a spadl.

Po celém souboji pejsek pochopil, že kočička je fajn kamarádka a vůbec nezáleží, jestli jí něco jde nebo nejde. „Promiň, kočičko, moc se ti omlouvám a byl bych moc rád, kdybychom se stali kamarády,“ řekl a s lítostí se podíval na kočičku. „Moc ráda, já se ti také musím omluvit, nebyla jsem k tobě právě milá.“ Vzala pejska za ruku a šli spolu domů. Vlk měl radost, protože už se nikdo s nikým nehádal a konečně byl klid.

Strašidelný hrad

Byl jednou jeden opuštěný hrad. Lidé, kteří bydleli poblíž, ho nazývali Strašidelný. Podle pověsti v něm žily neobvyklé bytosti, které o půlnoci chodívaly po hradě a strašily.

Hrad byl dlouho prázdný, ale jednoho dne se do hradu přistěhovala rodina, která neměla ani tušení, že je hrad zakletý a že v něm straší. Nastal večer a rodina se ukládala ke spánku. V největším pokoji, který sloužil jako

obývací, se neustále ozýval nepříjemný šramot. Tatínek s maminkou se šli podívat, co se děje. Prohledali celou místnost, ale nic neobvyklého nenašli. Sebrali se a šli na kutě. Další večer se šramot opakoval a další a další, stále dokola. Postupně zjistili, že se v pokoji přesně o půlnoci zastavují hodiny.

Po několika dnech se tatínek s maminkou vydali do blízké vesnice pod hradem, aby se vesničanů zeptali, co vědí o podivných zvucích. Jeden vesničan jim řekl: „Podle pověsti je hrad zakletý, ale možná bych věděl, jak vám pomoci. Nedaleko hradu je knihovna, kde se o historii hradu dozvíte všechny potřebné informace.“ Tatínek s maminkou poděkovali a odjeli do knihovny. Našli hledanou knihu o minulosti hradu a pořádně ji přečetli. Dozvěděli se, že hrad obývali dva bratři, mezi kterými docházelo k neustálým hádkám a sporům. Psalo se tam doslovně: Jednoho překrásného dne starší bratr vyhnal mladšího se slovy: „Nikdy ti hrad nebude patřit a ode mne nedostaneš ani korunu.“

Jakmile rodiče zjistili vše potřebné, tatínek začal spát v pokoji, kde v noci strašilo. Snažil se, aby duše obou bratrů dosáhly klidu a odpuštění. Možná se mu to povedlo. Kdo ví!

Martina Bergerová, 6. A

Afrika

Můj příběh začíná se začátkem prázdnin. Poslední zvonění, ze všech tříd se vyřítily davy žáků a všichni křičeli: „Hurá, prázdniny!“

Já už se nemohla dočkat, až budu se svými kamarádkami ležet ve stínu u jezera a povídat si. No, o vysvědčení raději povídat nebudu. Jakmile vejdu do dveří, stojí tam taťka s mamkou a potutelně se usmívají. „Valinko!“ Bylo to divné, takhle mě nikdy neoslovovali. Taťka pokračoval: „Valinko, maminka dostala na 2 měsíce práci v Africe a my tam odlétáme s ní.“ Tu radost, co měl taťka, jsem vážně nepociťovala. „Tati, já nikam neletím, chci být se svými kamarádkami!“ vykřikla jsem. Bylo to marné, rodiče byli rozhodnutí.

Další den jsme odlétali, cesta letadlem byla příšerná. Věřili byste tomu, že letadlo může letět ve vichřici a v bouřce zároveň? Já tedy ne. Když jsme přišli do jakéhosi hotelu, zjistila jsem, že budu muset nejen spát na plážovém lehátku, ale budu muset přežít i ty hromady much kolem. První měsíc jsem myslela, že umřu. Druhý měsíc jsme se stěhovali. Bohužel ne do pětihvězdičkového hotelu, ale do stanu k černošům. Mamka totiž musela naočkovat jeden černošský kmen, který sídlil v divoké pustině. Hrůza, nic horšího mě už nemohlo potkat. Od nich jsme dostávali nějaké „rozblencané“ jídlo, takže po tomhle neplánovaném výletě hodně zhubnu. Černošští domorodci nás lákali na jakési obřady, které jsem odmítala. Totéž se ale nedalo říci o mých rodičích. Po dvou týdnech jsme konečně toto děsivé místo opouštěli. Zeptala jsem se mamky: „A na jaké zapomenuté místo vyrazíme teď?“ Hned jsem schytala pár facek. „Na safari, ale jestli se ti to nelíbí, můžeš klidně zůstat tady,“ odpověděla. „Vážně! Super! To je úžasné!“ vykřikla jsem nadšením. Nikdy jsem neviděla tolik divokých zvířat. Dokonce jsem spatřila lva velmi zblízka, neboť zaútočil na naše auto, když taťka omylem zatroubil, když jsme ho míjeli.

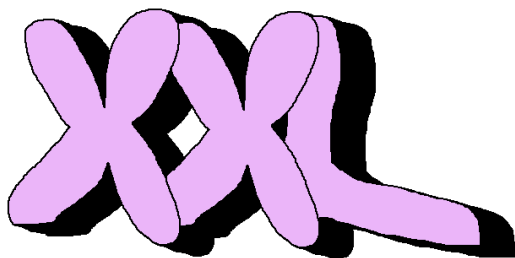
Když jsem tuto dovolenou později líčila svým kamarádkám, zjistila jsem, že jsem si ji vlastně pekelně užila.

Bláznivá dovolená

Bláznivá dovolená.... Co si pod tím představíte? Já rozhodně naši dovolenou v Rakousku. Můj tatka a jeho kamarád se rozhodli, že si udělají pánskou jízdu s dětmi, něco na způsob S tebou mě baví svět. A tak jsme tedy já, sestra Bětka, tatka, bratranec, tatkův kamarád a jeho synové Kuba a Martin vyrazili v polovině července do Rakouska k řece Salach.

Brzy ráno jsme vyráželi dobře naladěni. Ovšem hned za Hradcem si tatkův kamarád uvědomil, že nemá foťák, a tak jsme se museli vrátit. O 5 hodin později.... „Tati, já mám hlad!“ ozvala se Bětka. Když se ze zadní části auta začalo ozývat: „Já taky!“ „Mně se chce čůrat!“, byli tatínkové nuceni zastavit a nakrmit své hladové krky. Ale ouvej! Zjistili, že doma nechali pití, připravené svačiny a také veškeré zásoby jídla. Nakonec jsme obědvali v McDonald's. Další pohromy nás tento den již nečekaly.

„Já se tak těším!“ prohlásil můj bratranec druhý den. Čekal nás totiž raft. V RAFT CENTRU nás oblékli do mokrých, smradlavých neoprenů, které byly tak těsné, že jsme při chůzi všichni vypadali jako tučňáci. Tatínkové, nutno dodat, již měli „vaničky“, a tak měli

velikost XXL. Když jsme se konečně usadili v raftu, na sobě neopren a vestu, helmu a v ruce pádlo, mohli jsme vyrazit. Šoupli nám sebou německého instruktora, který neuměl anglicky a německy jen sem tam něco žbleptl, ale stejně mu nebylo rozumět.

Mlel asi tak jako já před tabulí, když jsem nervózní při recitaci, takže naše jízda byla opravdu bláznivá. Místo dopředu jsem pádlem zabírala dozadu, místo doleva doprava. Při jednom neartikulovaném povelu se nám podařilo i vyklopit. Do divoké studené vody to není nic příjemného. Instruktor něco německy nadával a druhý den nás odmítal znovu někam vzít. Naštěstí se tam objevila sympatická Češka, která s námi bez problémů vše zvládla.

Doopravdy bláznivá dovolená.

Co si o nás myslí zvířátka

Pes

My jsme pro ně mazlíčci, které venčí, chodí s nimi ven, běhají, mazlí se s nimi a hrají, ale jenom když mají náladu. Já dostávám tři jídla za den a někdy i pamlsků nebo kousek masa, většinou ale nějaké kostičky do mističky. Mám v koutku svoje místo, kde mám klid, a když mě unavují, zalezu si do něho. Když někoho slyším, zaštěkám nebo zavyju a páníček hned ví, že je někdo za dveřmi. Už pozná, kdy chci drbat a kde to mám rád. Svého páníčka mám moc rád. A on mě určitě taky.

Jakub Chaloupka, 6. A

Křeček

Lidé jsou strašní obři. Mám je rád, když si mě hladí a mazlí se se mnou. Když se ale naštvu, tak koušu je i vše kolem mě. Lidé mají obrovské ruce, domy, auta. Náš svět křečků mně vyhovuje, takže nechápu lidi, jak tak mohou v obřím světě žít. Ale i přesto si myslím, že lidé jsou milí a hodní. A nejvíce má panička Míša.

Michaela Růžičková, 6. A

Mravenec

Lidi? Někteří jsou hodní a mám je rád. Dávají nám samé drobky, které jim spadnou od jídla. Je to moc dobré. Ale jsou i takoví, kteří zašlapávají mé kamarády svými velkými tlapami. Nebo nám ničí naše mraveniště a my je potom musíme postavit celé znovu. Nechápu to, ale ti první jsou mi moc sympatiční.

Jakub Husák, 6. A

Co si o nás myslí zvířátka

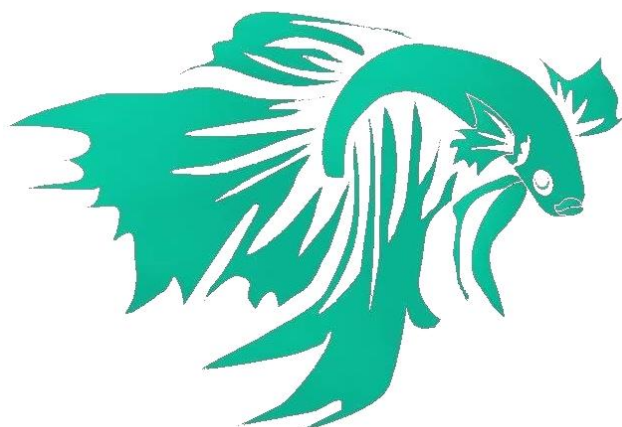
Moucha

Když vletím do lidského obydlí, ocitnu se ve velké místnosti, odkud je cítit velmi zajímavá vůně. Lidé té místnosti říkají kuchyň. Mají tam podivuhodné zařízení, které stačí otočit a najednou se objeví voda. U nich se nacházejí neobvyklé věci, co v přírodě nenajdu. A když chci vylétnout ven, protože mě to u nich už nebaví, vždy do něčeho narazím, i když vidím, že tam nic není. Zkousím to mnohokrát, ale nedaří se mi to. Někdy si musím dávat pozor, neboť se na mě řítí divná plácačka, kterou to moc bolí. Lidé jsou velmi odlišní od nás. Někteří nosí na uších takové blýskavé věci, mají jenom čtyři končetiny a neumějí létat.

Khulan Erdenechimeg, 6. A

Rybička

Jsem rybička Beta bojovnice. Kamarád mi říká Matýsek. Plavu si v akváriu a cítím se šťastný. Proč vlastně kamarád taky neplave? Je to divné. Chodí jenom po dvou a ještě k tomu na suchu, nemá žábry jako já. Čím tedy dýchá? Já bych nikdy nechtěl chodit po dvou. Raději jenom plavu. Když mi dává jídlo, tak se na něho zašklebím a vrhnu se na dobrotu a dál si bezstarostně plavu. Já tenhle život miluju a za nic bych ho nevyměnil.

Erik Uhlíř, 6. A

Co si o nás myslí zvířátka

Morče

Občas mě vyleká člověk, to pak ztuhnu. Stojím bez hnutí jako solný sloup. Když jsem šťastný, někdy si i povyskočím. A když mě honí mlsná, tak začnu pištět, někdy mi to i projde. Většinou na mě člověk zakřičí, ať toho nechám, nebo mi přinese něco na zub. U svých páníčků se cítím velmi dobře, v létě se dokonce mohu proběhnout po jejich zahradě. Myslím si, že mě mají také rádi.

Lucie Šturmová, 6. A

Kočka

Jmenuji se Kikina a jsem kočka domácí. Když jsem unavená, tak si jdu lehnout do postelí svých pánů, jsou tak hebké a příjemné. Nechápu proč, ale někdy mě tam nechají spát a někdy mě bezdůvodně vyhodí pryč. Každé ráno chodím do domu na teplé mlíčko, chvíli tam jsem a pak mě vyhodí na zahradu a odcházejí na dlouhou dobu z domu. Venku se bojím takového, nevím, co to je, ale volají na něho: „Reku!“ Vydává hrozný zvuky, když mě uvidí, tak radši utíkám na strom, tam za mnou nemůže. Když se lidé vrátí, většinou mě pohladí a dají do misky něco dobrého a můžu zůstat v domě. Vždycky se na to těším.

Aneta Železná, 6. A

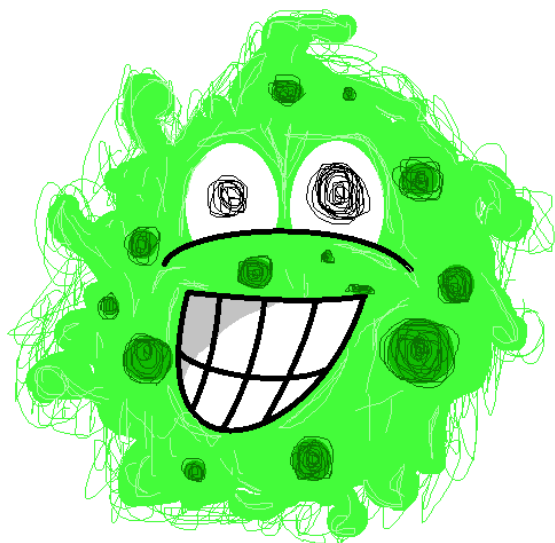

Podivný sen

Jmenuji se Martin, je mi dvacet jedna let a pracuji jako youtuber. Denně si mě pustí přes sto tisíc lidí na internetu, a každý den mi vzroste počet odběratelů o dva tisíce. Rád bavím lidi a oni mi zase přinášejí potěšení z hezkých komentářů a palců nahoru.

Ale dnes jsem nebyl ve své kůži. Už od rána mě bolela hlava a bylo mi špatně od žaludku. K tomu všemu jsem musel natočit a upravit video na další den. Když jsem měl konečně hotovo, toužil jsem si jen lehnout do postele a spát, spát.

Asi jsem usnul, najednou se mi zdál podivný sen. Ocitl jsem se uprostřed mého živého přenosu, který se konal o Vánocích. Všechno se zdálo v pořádku, ale potom se mi na skypu objevil podivný člověk, který měl přezdívku Gejmrovec. Poslal mi zvláštní soubor a napsal, že je to práníčko jenom pro mě. Okamžitě jsem ho otevřel, byl jsem zvědavý a potěšený. Najednou mi ale zčernala obrazovka. „Co to je?

Co se to stalo?“ Nemohl jsem nic dělat, cítil jsem neuvěřitelnou bezmoc. „Co teď?“ Vytočil jsem číslo svého kamaráda Honzy a začal jsem to s ním řešit. Je to totiž velký „machr“ na počítače. „Ahoj, Honzo. Někdo mi poslal zavirovaný soubor do počítače, a jakmile jsem ho otevřel, všechno mi vybuchlo. Nejde mi vůbec ovládat počítač. Mám tam veškeré svoje soubory a hesla. Nevím, co

mám dělat. Pomůžeš mi?“ vychrlil jsem na něho v rychlosti a zoufalosti. Honza se jen pousmál a řekl: „To já ti poslal ten soubor s virem a teď tě zničím! Ha, ha, ha!“

Najednou jsem se probudil a zjistil jsem, že to byl jen hloupý sen. Naštěstí.

Martin Hoskovec, 7. A

Záhadný chlapec

Marty už od útlého dětství miloval hororové příběhy. Nikdy však na duchy nevěřil až do dnešní půlnoci. Rozhodl se, že projít se při měsíčku po hřbitově, kde se potulují tlupy vrahů a zlodějů, není vůbec špatný nápad.

Blížila se půlnoc a Marty pochodoval od hrobu k hrobu. Tisknul si svou oblíbenou knihu k hrudi. Nevěděl, zda se třese více zimou nebo strachem. Nastalo ohlušující ticho, jen zvon odbíjející půlnoc bylo slyšet, jinak nic. Marty zívá a sedl si k nejbližšímu náhrobku. Opřel se o něj a knihu opatrně položil do orosené trávy. Zadíval se na nebe plné hvězd. „Nádhera, že?“ vyrušil ho cizí hlas. „Ano,“ odpověděl Marty, aniž si uvědomil, s kým to mluví. „Počkat! Cože?“ Marty hned vyskočil na nohy a pohlédl na osobu stojící před ním. „Kdo jsi?“ Marty začal couvat od hnědovlasého kluka. Chlapec neodpověděl, místo toho pronesl svou nabídku. „Pojď si s námi hrát.“ Roztáhl paže a z hrobů vylétly obrysy postav. Citelně se ochladilo a Marty si uvědomil, že to jsou duchové. „Duchové!“ vykřikl hrůzou. „Pojď,“ vybídl ho chlapec, ale to už byl Marty dávno pryč.

Ráno Martyho probudil otravný a na jeho vkus dost hlasitý budík. Jen zavrčel a zaklapl ho. Přetočil se na druhý bok a ještě zavřel oči. Podřimoval. Konečně se vyhrabal z vyhřáté postele a pohlédl na budík. „Ach ne!“ povzdechl si a začal se rychle převlékat.

Naštěstí stihl poslední vlak do školy. Ve škole si sotva připravil učebnice, když vtom vešel do třídy profesor. Všichni se postavili včetně Martyho. Ale jeho pozornost získal někdo úplně jiný. Ve dveřích stál, spíše se opíral o dveře, ten kluk, kterého Marty potkal ve svém snu. Lekl se ho a raději se soustředil na výklad profesora. Hodina probíhala normálně, ale kluk se stále opíral o dveře. Vypadalo to, že si kluka nikdo, kromě Martyho, nevšiml. Hodina skončila, Marty si sbalil své věci. Ze třídy odcházel jako poslední, ale chlapec tam stále stál. Marty si myslel, že má jen vidiny, neboť nikdo jiný chlapce neviděl. Když kolem něho procházel, chlapec ho chytil za zápěstí a do druhé ruky mu podal knihu, kterou si včera zapomněl na hřbitově.

„Nebyl to sen,“ pošeptal mu do ucha a pak se vypařil jako pára nad hrncem.

Karolína Chladíková, 7. A

Co by o mně řekl můj počítač

Já jsem Michalův počítač. Své místo mám v pracovně jeho tatínka. Ten na mně většinou pracuje. Ale občas si zahraje i nějakou hru na odreagování.

Ale nebudu zbytečně odbočovat a vrátím se k Michalovi. Vždy, když si chce zahrát nějakou hru, tak se pěkně zapotím. Funím a chvilkami si myslím, že moje grafická karta vystřelí jako toust z toustovače. Michal totiž hraje graficky velmi náročné hry. Také se neustále rozčiluje, že někteří hráči jsou lepší než on, jak je to možné, že určitě podvádějí. Jsou ale dny, kdy je naopak celý šťastný, když se stává jedním z nejlepších hráčů, když se mu daří, usmívá se a já vidím, jak mu očička září.

Když si chce ale Michal vyhledat nějaké informace na internetu, tak to hledá snad „sto let“. Já mezitím usnu a sladce spím, tedy pokud mě opět neprobudí stisknutím libovolného tlačítka. Během všedního dne to ještě ujde, nejhorší jsou víkendy. To se o mě pomaličku popere s mladším bráškou. Vojta na mně hraje jenom hry, když rodiče nejsou doma, jakmile se vrátí, vyhodí ho ode mě. Jsem moc rád, jeho hra se mi nelíbí, je velice náročná a já se cítím jako slunce, které má každou chvíli explodovat. Můj ventilátor pracuje na 150%, abych se nepřehřál. Když mě konečně Vojta vypne, tak si říkám, že si na chvilku odpočinu. Ale v tu ránu je tu Michal a zase musím pracovat. Když toho má konečně dost, tak můžu jít odpočívat. Někdy mě ale zapomene vypnout, tak si nejprve zapnu spořič obrazovky. Pokud se ke mně nikdo nevrátí, tak si vypnu monitor a nakonec se vypnu úplně. A spím.

Někdy mám volno delší dobu, to když Michal s Vojtou dostanou špatné známky, tak si se mnou hrát nesmí. Poslední dobou si se mnou moc nehrají, protože se ve škole zhoršili. To je mi potom smutno. Doufám, že se brzy zlepší, jinak na mně bude za chvíli vrstva prachu.

Michal Pavlík, 7. C

Sen

Průměrně se každému člověku zdá za noc deset snů. Říká se, že sny se stávají skutečností. Když se ráno probudíme, může se stát, že nemáme ani ponětí, že se nám něco zdálo a nic si nepamatujeme. Co když se sen stane realitou? Co když nevíte, jestli jste ve snu nebo žijete skutečný život? Něco takového se mi stalo.

„Už jdi spát!“ volá mamka z kuchyně. Vyčistila jsem si zuby a zalezla do své postele. Zavřela jsem oči, pořádně jsem se nadechla a byla připravená usnout. Najednou mi zazvonil budík a já vstala. Jako každé ráno jsem se umyla, oblékla a sešla do kuchyně na snídani. „Dobré ráno!“ zvolala jsem. „Dobré ráno, holčičko,“ odpověděla mamka trochu smutně. „Stalo se něco?“ „Aneto, musím ti něco důležitého říct,“ řekla. Posadila jsem se a čekala, co přijde. „Vyhodili mě z práce a nemůžeme si dovolit platit soukromou školu,“ prohlásila a smutně na mě pohlédla. Nevěděla jsem, co na to říci. Vzala jsem mlčky tašku a vyrazila do školy. Přišlo mi to jako zlý sen, ze kterého se musím každou chvíli probudit.

První hodinu jsme měli matematiku. „Nováková!“ zvolala učitelka. „Ano.“ „Myslela jsem, že předvedeš lepší výkon.“ Podala mi test a já zahlédla pětku. „To snad není možné!“ vykřikla jsem nešťastně. Po skončení hodiny jsem kamarádkám řekla, co se stalo, že přestanu chodit do stejné školy jako ony. Jen jsem zírala, ony neprojevily ani trochu lítosti. Spíše mi přišlo divné, že celou dobu mlčely a najednou odešly. Během dopoledne si mě zavolal ředitel. Když jsem vešla do ředitelny, seděla tam mamka. „Posaď se,“ řekl, „právě s tvou matkou probíráme tvůj odchod ze školy. Od zítřka nastupuješ do státní školy.“

Cestou domů se na mě mamka podívala. „Je mi to opravdu moc líto.“ Tohle musel být nějaký vtíp, to přeci není pravda. „Co to je?“ Něco začalo zuřivě pípat, příšerný zvuk. Najednou slyším. „Aneto, vstávej, přijdeš pozdě do školy!“ Vše se mi začalo rozmazávat, promnula jsem si oči a probudila se. Byl to jen sen. Sen, co se jevil být skutečností. Sen, co se zdál být realitou.

Jak jsem dělal řidičák

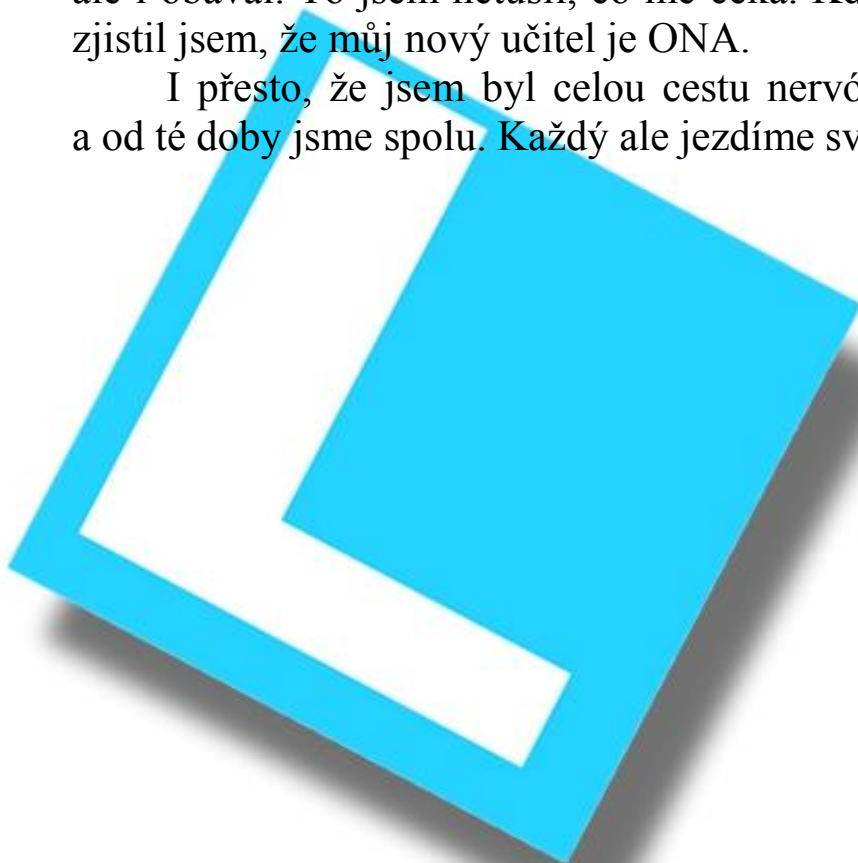
Když mi bylo 25 let, řešil jsem jeden veliký problém, řidičský průkaz. Občas jsem musel jet autobusem, ale ve většině případů mě vozila ONA. Byla to nejlepší dívka na celé zemi. Nejenže byla krásná a chytrá, ale vždy mě dovezla, kam jsem potřeboval. Do práce, z práce, na moje basketbalové zápasy, ale i k lékaři. Jednou se ale něco zlomilo a úplně jsme se přestali stýkat. Stýskalo se mi po ní, protože byla dokonalá, ale také mě teď neměl kdo vozit do práce. Po třetím pozdním příchodu jsem se rozhodl udělat si řidičský průkaz.

Začal jsem nějakými kurzy na internetu, které mi doporučil kamarád. Když jsem načerpané znalosti zkoušel v praxi s bratrem na malém parkovišti, dopadlo to katastrofálně. Zanechal jsem tedy ničení bratrova auta a šel se objednat do autoškoly. S teorií byly ze začátku problémy, ale naštěstí vše dopadlo dobře a po týdnech učení a utrpení přišel čas mé první jízdy.

Říkal jsem si, že tobolka paralenu mě zbaví bolesti hlavy z nervozity a vše bude v pořádku, ale v osudný den jich nepomohlo ani pět. Celá akce však nakonec proběhla dobře a den mi zkazila jen bolest břicha z pěti paralenů. Když mi po nějaké době zavolal učitel, že mě čeká další hodina, byl jsem nadšený i přesto, že se mnou měl jet někdo jiný. V určenou dobu jsem čekal na místě srazu a velmi se těšil, ale i obával. To jsem netušil, co mě čeká. Když auto konečně přijelo, zjistil jsem, že můj nový učitel je ONA.

I přesto, že jsem byl celou cestu nervózní, vše dopadlo skvěle a od té doby jsme spolu. Každý ale jezdíme svým vlastním autem.

Lenka Hnízdová, 7. A

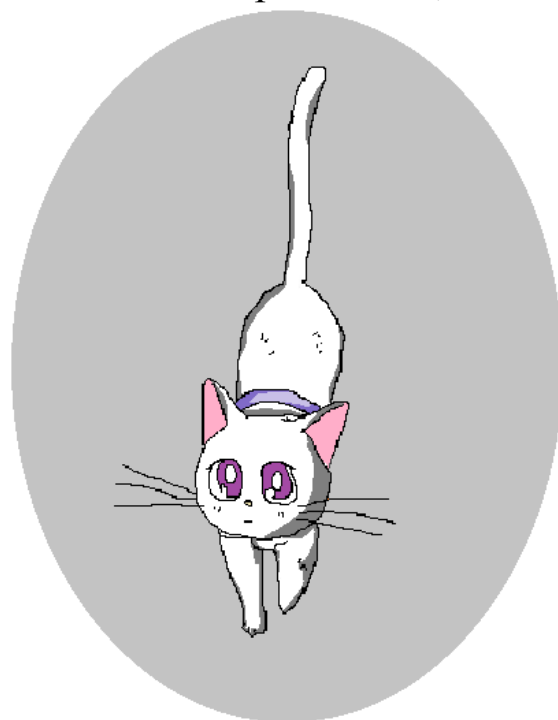

Přátelství

Žila jednou jedna holčička, která se jmenovala Anička a ta měla kočičku Sáru. Dostala ji od rodičů k osmým narozeninám. Když rozbalila svůj dárek a uviděla kočičku, měla obrovskou radost a Sáře slíbila: „Budeme nejlepší kamarádky navždy.“ Jak řekla, tak se i stalo. Kočičku vychovávala a starala se o ni, jak slíbila.

Čas neuvěřitelně utíkal, z malé holčičky se stala slečna, která se dostala na gymnázium. I když měla mnoho učení a povinností, na svou kočičku nezapomněla. Jednoho dne se ale vše změnilo. Sára byla velmi často sama doma, Aničku viděla jen, jak jde do školy a ze školy. Sára si připadala opuštěná a osamělá. Jednou se Anička ze školy nevrátila. Sára čekala u dveří, ale stále nikdo nepřicházel. Myslela si, že ji Anička opustila a že už ji nechce. „Už mě tady Anička nechce, tak odejdu pryč a najdu si novu paničku, která se o mě bude hezky starat a bude mě mít ráda.“ Ve skutečnosti odjela Anička studovat na vysokou školu do vzdáleného města.

Po týdnu čekání se Sára rozhodla a vyrazila na cestu. Když byla u branky, zarazila se, protože se branka sama otevřela a objevila se Anička. Jakmile uviděla Sáru, vzala ji do náručí, objala ji tak, jak to ještě nikdy v životě neudělala. „Sáro, kočičko moje zlatá, jak jsem se na tebe těšila, stýskalo se mi,“ povídá Anička a tiskne kočičku k sobě. Sára poznala, že ji má Anička moc ráda a celou dobu, co Anička nebyla doma, na ni čekala a těšila se, až se jednou za týden objeví. A když si Anička založila vlastní rodinu, vzala si Sáru s sebou.

Michaela Pokorná, 6. A

Vodnická pohádka

Byla nebyla jedna škola, ale nebyla to obyčejná škola, učili se v ní vodníci a rusalky. Školu řídil vodník Slaný, který přestoupil ze školy u Středozemního moře. S sebou si přivezl jako suvenýr mořskou sůl a chobotnici, která měla místo ve velkém akváriu.

Ve škole učila ještě paní učitelka Tanečková, která učila rusalky tanci a vábení zpěvem. Všechny víly byly křehké, štíhlé a lehounké, pouze Křehulová byla poněkud baculatá. Vodníky vzdělával pan učitel Horáček, který je učil, jak chytit dušičku do hrníčku. Vodníci byli pěkní nezbedníci, nejhorší z nich byl vodník Vrkota. Když učitel řekl: „Neotvírejte pokličku, dušička by mohla uletět.“ Vrkota neposlechl a dušička udělal frnk. Byly s ním jen samé potíže.

Jednoho dne dostala paní učitelka Tanečková pozvánku na „Vltavský piškot“, taneční soutěž rusalek. „Musíte si dávat pozor při tanci, kam šlapete, protože byste mohly zakopnout o bludný kořen. Potom je taková víla vláčená větrem, rákosím a močálem celá rozvrkočená. A až při prvním úplňku se jí vrátí její podoba,“ napomínala je Tanečková. Rusalky poslouchaly a pilně trénovaly, ale Křehulová jim to kazila. Proto se všichni rozhodli, že ji a Vrkotu nechají doma.

Nastal očekávaný den a rusalky odjížděly na soutěž a vodníci je jeli podporovat. Vrkota a Křehulová zůstali ve škole, a protože se nudili, šli zkoumat lektvary, které byly v ředitelově kabinetě. Vrkota svou nešikovností převrhl zvětšovací lektvar do akvária. Chobotnice se začala rychle zvětšovat. Oba dva zděšeně utekli a nikomu nic neřekli. Když se ostatní vrátili, ředitel otevřel dveře do kabinetu a najednou se před ním objevila obrovská chobotnice. Nejdříve se hrozně lekl. „Vrkota, Křehulová, co jste tu prováděli?“ zařval. Pak začal přemýšlet, co s tím. Tu ho napadlo, že má v pytli mořskou sůl. Honem ji našel, hodil na chobotnici a ta byla najednou zase malá a hodná. Všichni byli rádi, že to dobře dopadlo. Ředitel se rozhodl, že dá chobotnici volnost a svobodu. Na cestu jí dal pytlík se slanou vodou a ukázal jí směr, kam má plout, aby se dostala k moři.

Kulišák

Za jedním malým městem leží zámek Ruinberk. Na zámku se každý den konaly prohlídky, ale všichni okamžitě s hrůzou utíkali, neboť slyšeli hrozivé zvuky. Brzy se po okolí rozneslo, že na zámku straší.

V jednom malém domku kousek od zámku bydlel kluk, který se jmenoval Tommy. Jeho tatínek mu vyprávěl příběh o strašidelném zámku. Protože byl Tommy velmi zvědavý kluk, vydal se jednoho dne na zámek, aby ho prozkoumal. Jakmile vešel na nádvoří, uslyšel hrozivé zvuky. „Co to je? Odkud se to ozývá?“ Byl to Kulišák, malé strašidylko, které žilo na zámku, a protože tam bydlel dlouho sám, tak začal z nudy strašit lidi. Tommy se nejdříve lekl, ale když Kulišáka uviděl, zasmál se a povídá: „To ty jsi to strašidlo, které tady straší?“ „Ano, to jsem já. Ty se mě nebojíš?“ řekl Kulišák udiveně. „Ne, nebojím, vždyť jsi legrační,“ řekl Tommy a usmál se. Když strašidylko vidělo, že se Tommy nebojí, zeptalo se ho: „Nechtěl by ses se mnou kamarádit? Jsem tady sám a hodně se nudím, proto straším lidi. Kdybys viděl, jak se tváří. Ha, ha.“ „Dobře, ale přestaneš strašit a budeš hodný. Slibuješ?“ Kulišák vše slíbil.

Od té doby vždy po škole utíká Tommy na zámek, aby si spolu mohli hrát a Kulišák je šťastné strašidlo.

Matyáš Morávek, 6. A

Kouzelný prsten

Začnu vám vyprávět o jednom podivuhodném stvoření, o kterém se ví velice málo. Začalo to v jedné malé vesnici, která ležela za devatero horami, kopci, řekami a lesy. V té vesnici bydlelo jen velice málo obyvatel a jmenovala se Borbun.

Jednoho dne se v místní nemocnici, která stála za malinkým lesíkem, stalo něco velmi potěšujícího. Narodil se nový přírůstek do rodiny Himmlů. Klučina dostal jméno Ferdibrand. Byl velmi zvědavý, a když pomalu vyrůstal, zažíval mnoho dobrodružství při prozkoumávání údolí za vesnicí. Nacházel vzácné poklady i bájná zvířata. Při poslední obhlídce zahlédl v dálce nějaký blýskavý předmět. „Co to je? Krásně se blýská.“ Šel blíž a na zemi spatřil stříbřitě zářící prsten. „Je krásný, jaká škoda ho tu nechat,“ řekl a prsten si dal do kapsy. Rozhodl se, že nikomu o svém nálezu neřekne, jen se svěří starému čaroději, jehož jméno je neznámé.

Když čaroděj uviděl prsten, div neupadl. „Kdes ho vzal? Kdes ho našel? Ukázal si ho někomu?“ sypal jednu otázku za otázkou. Ferdibrand jen stál s pusou dokořán a nebyl schopen slova. Když se vzpamatoval, zeptal se čaroděje, jestli prsten zná. Čaroděj řekl: „Víš, není lehké o tom mluvit, ale budiž. Poslouchej. Kdysi dávno žil zlý čaroděj Cejar. Ukoval prsten zla a moci a chtěl s ním ovládnout celý svět. Naštěstí se mu to nepovedlo, neboť se o tom dozvěděl hodný drak ze severu, který se jmenoval Glaedr. Ten se v souboji utkal s Cejarem a porazil ho. Poté prsten zakopal hluboko do země a nyní jsi ho našel ty. Pečlivě ho opatruj, schovej ho někam, kde ho nikdo nenajde. Nikdy ho nezkoušej, ať na světě nevyhraje zlo.“

Ferdibrand pečlivě poslouchal, potom slíbil, že udělá vše, co čaroděj řekl, aby už prsten nemohl nikdo zneužít.

David Pellar, 6. A

Opičák Fuk

Fuk je hravý opičák, který rád skáče ze stromu na strom. Žije se svými rodiči v malé chaloupce uprostřed pralesa.

Jednoho dne si šel Fuk hrát s kamarády ven. Za chvíli na něho zavolala maminka: „Fuku, nechod’ moc daleko, blíží se bouřka.“ „Ano mami, budu skákat jen blízko chaloupky.“ Fuk se ale tak zabral do hry, že si ani nevšiml, že kamarádi už odešli domů a že se začíná hrozivě zatahovat. Teprve když se setmělo, zpozorněl. Najednou si uvědomil, že se dostal daleko do pralesa, začal se bát a věděl, že už se nestihne vrátit včas domů. Ale také nechtěl zůstat sám v tmavém pralese. Rozhodl se, že najde cestu domů. Skákal z liány na lianu. Vtom začalo hustě pršet, Fukovi se smekla noha a on spadl s výšky dolů. Ležel na zemi, plakal a volal o pomoc. „Maminko, tatínku, kde jste?“ Mezitím už maminka netrpělivě vyhlížela Fuka, ale on stále nikde. „Musíme jít Fuka hledat, je někde sám, určitě se bojí. Já mám také velký strach, jestli se mu něco nestalo,“ povídá maminka. Tatínek souhlasil a vydali se Fuka hledat. Hledali po celém pralese, ale nemohli svého syna najít. „Kde ten náš Fuk jen může být?“ povzdechla si maminka. „Musel zajít hluboko, jinak bychom ho slyšeli,“ odpověděl tatínek. Vtom uslyšeli slabé vzlykání, rozběhli se tím směrem a uviděli Fuka úplně promočeného a k tomu se zraněnou nožkou. Okamžitě ho odnesli do chaloupky, zavolali doktora, který konstatoval, že je nožka zlomená. Fuk musel zůstat několik dní v posteli a to byl pro něho veliký trest.

Fuk velice litoval, že maminku neposlechl. Byl ponaučený, že rodiče je důležité poslouchat a dodržovat sliby.

Holčička ze snu

Každý večer, když usínám nebo spím, zdá se mi nějaký příběh nebo sen. Často to bývá o mé minulosti, zážitcích a přírodě. A tak vám povím o snu, který se mi zdál minulý měsíc.

„Dobrou, mami,“ řekla jsem mamince a šla do postele. Lehla jsem si do svých peřin, zavřela oči a začala snít. Ze začátku viděly moje oči jen tmu. Po pár minutách to ale přišlo, tma se rozplynula a já viděla nějakou bránu, zdála se mi stará a ztrouchnivělá. Popošla jsem blíž a pomalu ji otevřela. Zdálo se mi, že vcházím do jiného světa. V dáli jsem zahlédla starý dům, okolo kterého byla jen samá prázdnota.

Vešla jsem dovnitř, dveře zaskřípaly a podlaha zavržala. Bála jsem se, moje srdce bušilo rychlým tempem, i když to byl přeci jen sen. Jakmile jsem se trochu rozkoukala, zeptala jsem se: „Je tu někdo?“ S hrůzou jsem čekala, až se někdo ozve, ale nikdo se neozýval, v celém domě panovalo ticho. Myslela jsem si, že v domě nikdo není, ale mýlila jsem se. Z druhého patra domu se najednou ozval slabý hlásek. „Mám jít nahoru? Co když se mi něco stane?“ říkala jsem si v duchu. Nakonec jsem sebrala odvalu a vydala se nahoru. Ve druhém patře jsem uviděla otevřené dveře do pokoje. V rohu se tam choulila holčička a dívala se na mě zvláštním pohledem. Začala otvírat ústa a vypadalo to, že mi chce něco říct, ale z úst jí nevyšla ani hláska. Když jsem se jí snažila něco říct, začala mávat rukama, abych toho nechala. Nevydržela jsem to a zeptala se: „Není ti něco? Kde to jsem?“ Když jsem to dořekla, holčička se začala pomalu ztrácet a kolem mě se podlaha roztočila. Lekla jsem se a spadla na zem. „BUM!“ V tu chvíli jsem se probudila a začala o snu přemýšlet, ale na nic jsem nepřišla, a tak jsem znovu usnula.

Druhý den ráno jsem šla s kamarádkou ven a vyprávěla jsem jí o svém snu. Koukala na mě a potom řekla, že ve čtvrtek měla podobný sen. Obě jsme se zamyslely a podívaly se na internet, co náš sen znamená. Zadaly jsme: „Holčička v tmavém snu.“ Vyjelo nám, že to jsou jen smíšené vzpomínky z minulosti a nemáme se čeho obávat. Obě jsme si oddychly. UF!

Kdyby věci mohly mluvit

„Já si tady tak visím, koukám kolem sebe. Jako obraz vidím, jak jíte, sedíte, spíte, hrajete si nebo pracujete. Kdybych mohl mluvit, tak... tak bych jim řekl, co všechno jsem viděl a nejsou to zrovna moc hezké věci. Co se dá dělat.“ Obraz se znechuceně podíval do kuchyně, kde právě šlehačka dokončila svou práci. „Tato práce mě už štve. Kdybych uměla mluvit, tak bych jim mohla říci, jak jsem nezdravá. Tloustne se po mně, kazí se zuby, ale na druhé straně jsem dobrá a sladká.“ Mezitím, co si šlehačka stěžovala a mluvila o svých problémech, tak v koupelně vedly velmi zajímavý rozhovor zubní kartáček a pasta. „Hele, já si myslím, že mám tu nejhorší práci ze všech,“ povídá kartáček. „Co naříkáš. Já jsem na tom daleko hůř. Mě drhnou o zuby, vymačkávají mě, pomalu se ztrácím,“ smutně odpovídá pasta.

Mezitím si v dětském pokojíku hraje malá holčička s plyšovým medvídkem. „Au! Pusť mě! Nemačkej mě! Fuj! Tu pusu sis mohla odpustit. Už mě unavujou ty její čajové dýchánky, muckání a módní přehlídky. To bych radši seděl nehnutě na polici a jen se díval kolem sebe,“ vzdychal medvídek. Něco podobného si také říkala autíčko, které patřilo jejímu bráškově. Autíčko také nebylo spokojené se svým majitelem. „To věčné mlácení, narážení a mytí mě ničí. Už mám pěkně zrezlý podvozek, to bych radši byl na módních přehlídkách u jeho sestřičky.“

Tak takhle to nějak vypadalo u jedné rodiny, jejíž jméno je neznámé. Některé věci jsou rády potichu, některé si naopak stěžují nahlas, aby tím vyjádřily, co se jim nelíbí. To by to vypadalo, kdyby věci mohly mluvit.....

Budoucnost

Odjakživa jsem milovala fantasy a sci-fi. Chtěla jsem vědět, jaký osud mě v budoucnu čeká. Teď už vím, že je lepší se nechat překvapit.

Toho rána jsem se probudila velmi brzy. Způsobilo to slunce, které mi skrze závěsy svítilo do tváře. Přemýšlela jsem nad hádkou s rodiči, řekla jsem jim něco ošklivého a nyní mě to mrzí. Raději vstanu, abych na to nemyslela. „Ale co to! Z čeho mě bolí záda?“ ptám se sama sebe. Jdu do koupelny, vezmu do ruky skleničku a chystám se do ní napustit vodu, když v tom si všimnu svého odrazu v zrcadle a sklenička se rozletí na tisíc kousků.

Moje tvář je zkřehlá s hlubokými vráskami, vlasy mám šedivé a řídké. S úlekem se podívám na své ruce. Jsou vyzáblé a pokrývají je stařecké skvrny. „Co to je?“ Chci doběhnout za rodiči, ale moje staré a bolavé klouby to nedovolují. Marně, ložnice je děsivě prázdná. Začínám propadat panice. Proběhnu celý dům, nikde nikdo. Otevírám vchodové dveře, abych se ujistila, že někdo třeba není venku. Domy mají opravdu zvláštní tvar, ulice vypadá taky jinak, není tak zelená a upravená jako dřív. Některé stromy jsou vyvrácené a na zemi se povalují odpadky. Vracím se zpět do domu. Rozhlédnu se po celé místnosti a uvidím fotky. Na jedné je fotka mých rodičů ovázaná

černou stuhou. „Ne. To ne!“ Dívám se na další fotky rozrušená a se slzami v očích. Tentokrát je na fotce nějaký kluk a já. Víím, kdo to je. Toho kluka jsem na střední nesnášela. A teď na té fotce stojíme oba ve svatebním. „Ne, to už nemůže být horší. Chci zpět, chci zpátky svůj život, své rodiče.....“ Chci křičet, ale nejde to.

Najednou sebou hrozně trhnu a spadnu na zem. „Co se stalo?“ Rozhlédnu se po pokoji a pak mně to docvakne. Byl to jen sen. Hloupý sen. Utíkám do ložnice a úplně zapomenu na hádku s rodiči. S radostí zjistím, že není prázdná. „Co se děje?“ zeptá se mamka s údivem. „Měla jsem hrozný sen o své budoucnosti,“ odpověděla jsem a oba rodiče jsem radostně objala.

Nezapomenutelná vyjížd'ka

Aneta je patnáctiletá dívka. Je blázen do koní a vlastní valacha jménem Esteralo. Esteralo je hnědák českého teplokrevníka. Aneta bydlí s rodiči a s bráchou nedaleko stájí, kde je Esteralo ustájen.

Jednoho dne se rozhodla vyjet s Esteralem do místních lesů. „Ahoj, Sáro,“ pozdravila Aneta kamarádku. „Pojedeš se projet se mnou a s Esteralem?“ „Promiň, ale dnes ne. Musím ještě trénovat s Fantazií parkur. Jestli jedeš do lesa, dávej pozor hlavně na divoká prasata, víš přeci, že mají mladé a jsou dost agresivní,“ varovala Sára. „Jo, jo, já vím. Neboj.“ S tím Aneta odešla za Esteralem do stáje, aby ho připravila na vyjížd'ku. „Už se těšíš?“ pošeptala mu a pohládila ho. Esteralo jako by jí rozuměl a pokýval hlavou. Aneta ho osedlala, vyvedla ze stáje, nasedla a odklusali k lesu.

Jakmile se dostali do stínu lesa, Aneta zpomalila Esterala do kroku, aby si vychutnali šumění stromů, zpěv ptáků. Najednou ticho přerušilo vzdálené chrochtání.

„To je divočák!“ pomyslela si v duchu. Velmi se ulekla, ale zároveň se snažila zachovat klid, aby Esterala ještě víc nevylekala. Z křoví z ničeho nic vyběhl divočák. Esteralo se splášil a Aneta spadla. Divočák se rozběhl přímo proti Anetě, která stále ležela na zemi. Pomalu se zvedala

a viděla, jak divočák přidává na rychlosti a řítí se přímo na ni. Měla hrozný strach, nevěděla, co dělat. Zbývala vteřinka, když se před ní objevil Esteralo, postavil se na zadní, vypadalo to, jako by ji chtěl chránit a zahnal divočáka na útěk. Aneta se rychle zvedla, nasedla na Esterala, pobídla ho do cvalu a uháněla pryč.

Když dojeli do stájí, zavedla Aneta Esterala do boxu. „Jaká byla vyjížd'ka? Jsi celá zadýchaná,“ zeptala se Sára. „Jo, byla fajn, cestou zpět jsme to vzali cvałem,“ odpověděla Aneta. Jak ji Esteralo zachránil si chtěla nechat pro sebe. Na tento okamžik ale nikdy nezapomene.

Strach se dá překonat

Příběh vypráví o dvanáctileté dívce jménem Sandra a o jejím koni Sandokanovi, který má jednu téměř nevyléčitelnou vadu. Má strach.

Sandra dostala koně ke svým desátým narozeninám. Den, kdy poprvé sedla na koně, se stal pro ni nezapomenutelným. Začala Sandokana denně cvičit. Ale naskytl se problém. Sandokan měl z něčeho strach. „Ale čeho se bojí?“ ptala se sama sebe a začala hledat odpověď na tuto zapeklitou otázku.

Poslední páteční hodina školy právě skončila, Sandra vyběhla ze školy a běžela přímo za Sandokanem. Celá uříčená vběhla do stájí a přímo ke svému koni. Ten sebou prudce trhl. „Co se děje?“ zašeptala mu do uší. Sandokan byl vyplašený. „Proč tou hlavou tak trhá? Lekl se snad mě?“ kladla si Sandra otázky. Nedalo jí to a šla se podívat na záznam z kamery, jestli se neděje něco zvláštního. Dívala se na záznam znovu a znovu, ale nic neviděla. V sobotu ráno se jela projet. Zhruba v půli cesty sebou Sandokan opět trhl. „Proč?“ ptala se znovu Sandra a uklidňovala koně. Poté, co sebou ještě několikrát trhl, začala si Sandra myslet, že zná odpověď na zapeklitou otázku. „Sandokanovi vadí světlo!“ zakřičela Sandra na rodiče, když se vrátila domů. „Ale ještě to musím prověřit,“ říkala si Sandra v duchu. Další den vstala brzy ráno a hned běžela za Sandokanem. Posvítila mu do očí baterkou, ale nic se nestalo. Sandra byla zklamaná. Opět si pouštěla záznamy ze stájí a výběhů. Šla pro tatínka, aby se také podíval na všechny záznamy. Najednou si začal tiše říkat pro sebe: „Voda, jezero, déšť, pot.“ „Co to povídáš?“ zeptala se zvědavě Sandra. „Bojí se vody!“ vykřikl tatínek. „Když jsi přiběhla ze školy, byla jsi uříčená a tekl z tebe pot. Ve výběhu občas zapršelo a na vyjíždkách jste jezdili kolem jezera.“ Sandra chápavě zakývala hlavou a šla zkusit, jestli se Sandokan vody opravdu bojí. „Vyšlo to!“ jákala Sandra radostí.

Sandra ho začala léčit pomocí kyblíku s vodou a po měsíci se Sandokan v klidu koupal v jezírku u lesa.

Proč rostou květiny

Bylo jednou jedno království, kde žil král, královna a princezna Leona. V celém království panoval velký smutek.

Jednoho rána to začalo Leoně vadit a rozhodla se, že je čas na změnu. Utíkala za rodiči a volala: „Matko, otče, lidé jsou velmi nešťastní a já se na to už nemohu dívat, a proto půjdu do světa poznat nové věci a snad najdu řešení na naše problémy.“ Matka jí to nejprve nechtěla dovolit, bála se, že se Leoně něco stane, ale ta ji přesvědčila, až matka kývla na souhlas. „Dobře, běž, ale slib mi, že budeš opatrná.“ Leona slíbila, rozloučila se s rodiči a vyrazila na cestu.

Cestou necestou viděla hrady, zámky, malé chaloupky, různé podivuhodné věci, ale nenašla nic, co by pomohlo jejich království. Jednoho večera princezna hledala, kde by mohla hlavu složit. Najednou v dálce zahlédla starou chalupu, kde někdo bydlel, protože z chaloupky se kouřilo. Princezna došla k chaloupce, zaklepala na dveře a byla zvědavá, kdo v chaloupce bydlí. Dveře otevřela hodná a milá paní se dvěma malými dětmi. „Dobrý večer,“ pozdravila princezna, „omlouvám se, že ruším, ale je večer, nemám kde přespat a je mi zima. Nemohla bych u vás přespat?“ „Ale jistě. Jen pojd' dál, děvče.“ odpověděla paní s úsměvem. Leona vešla dovnitř a zůstala celá zkoprnělá stát. Zírala před sebe. „Co to je? To je nádhera!“ vyhrkla. Paní se zasmála: „To jsou květiny.“ „Květiny? Jsou krásné,“ povídá Leona a nemůže se vynadívát. Únava ji ale překonala.

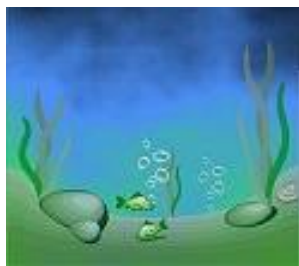
Ráno byly květiny ještě krásnější, celá chaloupka byla jimi provoněná a Leona si uvědomila, že úkol splnila, protože květiny jsou to právě pro jejich království. „Mám prosbu, nemohla byste mi věnovat pár květin pro naše království?“ poprosila Leona paní. „Ráda ti květiny věnuji.“ řekla paní a jak řekla, tak se i stalo. Leona poděkovala, rozloučila se a spěchala domů. Květiny proměnily smutné království na radostné a šťastné.

Proč tedy existují květiny? Přece pro radost, potěšení a krásu.

Vodníci, aneb jaké to je pod hladinou vody

V jednom malém zázračném rybníčku za vesnicí žil starý vodník se svou ženou a dcerou Leknínkou, ze které se stala krásná vodní víla.

Jednoho krásného slunečného dne šel kolem rybníčku mladík z nedaleké vesnice. Leknínka se v tu dobu právě procházela po hladině vody, když zahlédla mladíka, jak stojí na břehu a zamilovaně si ji prohlíží. „Jsi velmi krásná. Jak se jmenuješ?“ ptá se mladík. Leknínka se začervenala a povídá: „Leknínka, jsem vodní víla. A jaké je tvé jméno, švarný junáku?“ „Jmenuji se Ondra a bydlím ve vesnici kousek odtud.“ Vtom se zdola z rybníka ozval starý vodník a chtěl vědět, s kým si to Leknínka povídá. „Tatínku, to je Ondra.“ Voda se zavlnila a vynořil se vodník. „Buď zdrav, Ondřeji. Koukám, že se ti moje dcera líbí. Vždyť je to už holka na vdávání.“ „Pozdrav pán bůh, pane vodníku, máte krásnou dceru a ...a.... a já Vás žádám o její ruku,“ vykřikl Ondra. Leknínce opět zrudla líčka a udělala na tatínka psí oči. Ten po chvíli rozmýšlení prohlásil: „Dobrá, dám Ti svou dceru za ženu, ale jako manžel vodní víly musíš umět výborně plavat. Jestli chceš Leknínku za ženu, musíš desetkrát obeplavat rybník, aniž by ses dotkl dna.“ Ondra byl dobrý plavec, a tak podmínku přijal. A protože to byl muž činu, skočil do vody a začal. Stále měl dost energie, ale před posledním kole mu najednou docházely síly. Z posledních sil se podíval na Leknínku a stačil jediný pohled a Ondra dokončil i poslední kolo. Starý vodník souhlasně pokýval hlavou. „Úkol jsi splnil a tady máš mou dceru. Navíc Ti dám kouzelnou šupinku, protože jako manžela by Tě Leknínka měla provést světem pod hladinou.“ Leknínka šťastně přikývla a ponořila se s Ondrou pod hladinu.

Ondra byl okouzlen perlami, zlatými rybkami a všemi jinými tajuplnými věcmi. Když pluli kolem rákosí, Leknínka zahrnula a vpluli do jejího domu. Ondra byl nadšený tím, co viděl. Leknínka, starý vodník i jeho žena byli rádi, že mají nového člena rodiny a Ondra, že dostal za ženu krásnou vodní vílu. A žili tam šťastně a pokud nezemřeli, žijí tam až dodnes.

Rande ve snu

Umyl jsem se, rozestlal jsem si postel, zhasl světlo a šel spokojeně spát. Hlavou se mu honily různé věci: „Mám hotové všechny povinnosti? Kde jsem nechal mikinu?.....“

Aniž by mi zazvonil budík, vstal jsem, ale nebyl jsem u sebe v pokoji. Obklopily mě velké prázdné stěny a já dostal strach. Pomalu jsem otevřel dveře a spatřil to nejkrásnější z celého světa. Zůstal jsem stát s otevřenou pusou a vytřeštěnýma očima. Viděl jsem anděla,

zjevení. Ta dívka byla krásná a nádherná, ale vedle ní stojí nějaký svalnatý sportovec. V tu chvíli jsem si uvědomil, že nemám žádnou šanci. Otočil jsem se a vyšel na ulici. Kolem mě stojí rodinné domky, jdu dál, až dojdu na konec ulice a zazvoním na ten největší a nejkrásnější dům. Nikdo neotvírá, vrata jsou otevřená, tak vcházím dovnitř. „Co? Kdo?“ Nemám slov. Před sebou vidím znovu tu nádhernou dívku. „Ahoj,“ řekla mi, „jak se jmenuješ?“ „Jmenuji se Ted a ty?“ „Já jsem Anna, těší mě.“ Dlouho jsme si povídali na zahradě a potom jsme vyrazili do města.

Sedli jsme si do místní útulné kavárny a opět jsme si povídali a já zjistil, že je nezadaná a onen svalnatý sportovec je její bratr. Po dobré kávě jsme pokračovali směrem do parku, kde jsme se zdrželi na lavičce pod rozkvetlým jasmínem. Večer se přiblížil velmi rychle, nechtělo se mi loučit, ale bylo pozdě. Bylo to to nejlepší, co jsem v životě zažil. Druhý den jsme se opět setkali a šli na naši oblíbenou lavičku. Oba jsme byli šťastni.

Když jsme se začali sbližovat více a více, tak na mě najednou někdo zakřičel: „Tede, vstávej, přijdeš pozdě do školy!“ Uvědomil jsem si, že to byl pouhý sen, obyčejný sen. Stejně mi nešel z hlavy a celý den jsem na něj musel myslet. Večer jsem šel brzy spát a těšil se, že se mi sen vrátí, ale už se mi nikdy neopakoval.

Strašidelný dům

V dalekém městě žil mladík jménem Jan. Pracoval poctivě, ale přesto neměl moc peněz. Jednoho dne se mělo vše změnit. Jan dostal dopis, ve kterém stálo, že mu zemřel strýček Hubert a on po něm zdědil velký dům se zahradou a tři miliony dolarů. Má to však jednu podmínku, musí v domě jednu noc přespát. Jan chvíli váhal.

Cesta se klikatila do velikého kopce a Jan s obavami sledoval oblohu, která se rychle zatahovala černými mraky. Za chvíli dorazil k železné bráně, která se sama otevřela. Cesta dále pokračovala přes zahradu až ke starému domu. Vystoupil a zaklepal, ve dveřích se objevil Hubertův sluha Leopold. Pozval Jana dál a provedl ho celým domem, nakonec ho zavedl do jeho ložnice a oznámil: „Večeře se podává dole v jídelně.“ Jan osaměl, rozhlédl se po pokoji a zaujal ho obraz visící nad postelí. Zdálo se mu, že ho strýček Hubert neustále sleduje, že se mu skutečně hýbou oči. Rozhodl se jít raději na večeři.

Šel tmavou chodbou a najednou slyšel za sebou kroky. Otočil se, ale nikdo tam nebyl. Starý nábytek vrhal strašidelné stíny a Jan dostával strach. Vtom se zablesklo a v osvětlené chodbě spatřil na okamžik svého strýčka. Sebral všechnu odvahu a pokračoval dál. Najednou uslyšel divné kvílivé zvuky, které se přibližovaly. Zastavil se. „Kde ses tady vzal?“ ptal se udiveně malého psíka, který mu kňučel u nohou. Rozhlédl se, ale nikoho neviděl, a tak vzal psíka do náručí a sešel do jídelny. Jídlo bylo již nachystané, sluha se už neobjevil, a tak se Jan nemohl zeptat, čím je to psík. Po večeři se vrátil i se psem do ložnice. Oči z obrazu Jana neustále pozorovaly a na stropě se objevovaly strašidelné stíny. Nakonec únava Jana přemohla a on usnul. Ráno ho vzbudilo bušení na dveře. „Dobré ráno, pane. Úkol jste splnil a nyní jste očekáván v pracovně,“ oznámil Leopold Janovi.

Jan byl velmi zvědavý, proto rychle sešel i se psíkem do pracovny. Zůstal stát ve dveřích a nebyl schopen slova. V křesle uviděl sedět svého strýčka Huberta. „Divíš se, že mě vidíš?“ ptal se s úsměvem. Strýček mu vysvětlil, že už je starý a chtěl někomu odkázat dům a svého psa. A tak se rozhodl, že své příbuzné vyzkouší. Žádný však neobstál a v domě nevydržel ani jednu noc. O jeho psa se také nikdo nezajímal. Nyní se rozhodl, že veškerý majetek odkáže Janovi za jeho laskavost a dobré srdce.

Michal Martinek, 7. A

Škola učitelky Beky

Byla jednou jedna holčička Jana a kluk James. V pátek hned po vyučování se domluvili, že půjdou ke svému nemocnému kamarádovi. Cestou si povídali, jaké by to bylo mít učitele podle svých představ.

Jana se zamyslela a povídá: „Já bych chtěla, aby můj učitel byl hodný, nedával nám žádné úkoly a prodlužoval přestávky. Nelíbí se mi, když učitelé přetahují hodiny a já potom nemám čas si připravit věci na další hodinu.“ James se usmál a říká: „Co takhle mít učitele, který má smysl pro humor. Souhlasím s tím, aby byl hodný, nedával nám domácí úkoly a chodil s námi na výlety.“ Obě úvahy se jim moc líbily. Když v tom James vyhrkne: „A co takhle učitelka Beky? Ta splňuje všechno, co si přejeme. Je hodná, má smysl pro humor a nedává domácí úkoly. Škoda, že si učitele nemůžeme vybírat.“ Jana se jen pousmála. „No jo, ale zase podle mě by ideální učitel měl žáka něco naučit. Neměl by si s nimi jenom hrát. Nemyslíš? A navíc, tahle škola je super, nemáme si na co stěžovat.“

Oba dva se na tom shodli a byli rádi, že chodí do této školy a mají své učitele. Považovali je za ideální.

Lucie Makarská, 7. C

Ideální učitel

Můj ideální učitel je docela normální člověk. Chytrý jako liška se smyslem pro humor a samozřejmě hodný. O vzhled mi nejde....., spíše o to, aby byl moderní.

S ideálním učitelem se možná již brzy potkám, učí totiž na škole, kam přestupuji. Hraje na kytaru a učí hudební výchovu. Podle mých kamarádek je velice vtipný, chytrý, hodný a milý, usoudila jsem, že nebude namyšlený. Je pečlivý a upřímný. Dalo by se říci „Co na srdci, to na jazyku“. Rád se pouští do nových věcí. Navíc je to i „fešák“, má hnědé vlasy a modrozelené oči. Už se na něho těším.

Kateřina Červená, 7. C

Škola v přírodě

V pondělí jsme šli na túry,
ale byly tu samé můry.
My jsme si tam hráli,
a dokonce viděli i skály.

Jsme v hotelu Králíček,
už mě bolí malíček.
Všichni dostáváme sladkosti,
jsou to ale jen drobnosti.

Chata pěkně září,
dobře tu i vaří.
U hotelu je fotbalové hřiště,
u něho chovají sviště.

Nechceme se vůbec učit
a už vůbec ne mučit.
Na baru mají dobré pití,
když tak můžeme i zapařiti.

Tato obec Kacanovy,
bydleli tu myslím sovy.
Jezdí tady hodně auta,
dávejte pozor na trabanta.

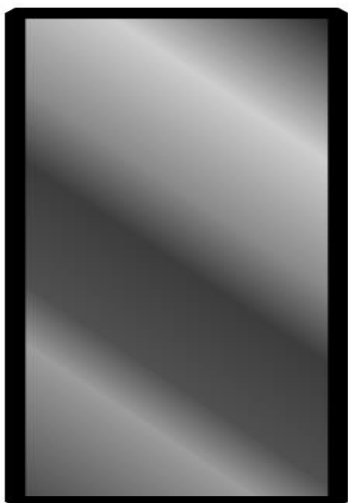
Jsou tu všichni holky, kluci,
ale bacha, žádní mloci.
Kolem rostou vysoké stromy,
jsou tu také hezké domy.

Pout'

Jedné noci se holčičce Magdě zdál podivný sen, o kterém vám budu nyní vyprávět. Jako každý večer si šla Magda lehnout, rodiče již spali, a tak se snažila být potichu. Když šla do svého pokoje, zaslechla ve vedlejším pokoji podivný šramot. Trochu v ní hrklo, ale přesto otevřela dveře. Ve tmě na ni zíraly dvě zelené oči, nejdříve se lekla, ale potom si uvědomila, že je to její kočka Micka. Uklidnila se a vzala si Micku do postele, za chvíli usnula. A najednou se to stalo.

Magda se ocitla na pouti, ale něco tu nehrálo, hudba vyhrávala, ale nikde nebyl ani človíček. Magda ze všech sil zakřičela: „Halóóóó, je tu někdo?“ Odpověděla jí jen ozvěna. Magdě to bylo divné, na poutích je přece vždy úplně plno, ale za chvíli jí to nevadilo. Svezla se v červeném elektrickém autíčku, snědla několik svých oblíbených

borůvkových koláčů a šla do Síně zrcadel. Všimla si, že je tam zvláštní zrcadlo. Ostatní zrcadla se vlnila, prohýbala, rozšiřovala a zužovala, ale tohle nedělalo nic. Magda si ho prohlížela a všimla si nápisu na zrcadle „DVOJNÍK“. Magda nechápala, co nápis na zrcadle znamená. Zrcadlo bylo úplně obyčejné, nezajímavé. Prohlížela se v něm, když v tom se její odraz v zrcadle přestal hýbat. Bez nějakého varování začal odraz vylézat ze zrcadla. Magda se hrozně lekla. „Co děláš? Kam

jdeš?“ vykřikla. Odraz se neustále přibližoval a Magda začala strachy utíkat. Utíkala, jak nejrychleji mohla, až doběhla na konec uličky. Zjistila, že dál už nemůže, že je v pasti. Odraz se stále přibližoval a

Vtom se probudila. Byla celá zpocená a trochu vyděšená. Jen kočka tiše zapředla, Magda si ji přitiskla k sobě blíž a znovu usnula.